
Chlap na roztrhnutí

Liane Mars

Emílie

Už dobrých deset minut zírala Emílie na obrazovku počítače. Má si ten vir záměrně stáhnout, nebo ne? Věděla, že je to směšný úmysl – a více než pochybný. Ale manžel Petr už tři dny nepřišel domů a ona se cítí tak osamělá. Natolik opuštěná, že jí hlavou táhnou opravdu praštěné nápady.

Prostě to udělej, pomyslela si našťavaně. O vteřinu později ukazovátkem klikla na myš a vpustila vir do počítače. Antivirový program se okamžitě zběsile rozblíkal a posílal jí jedno varování za druhým. Spokojeně vymazala celou historii, odstranila všechny další stopy a sáhla po mobilu. Oddychla si, až když uslyšela vyzváněcí tón.

Udělal to. Teď už není cesty zpátky.

„Emílie,“ pozdravil ji za okamžik příjemný, vlídný mužský hlas. „O vás jsem ale už dlouho neslyšel.“

Protože jsem si uložila odvykací kúru, odpověděla v duchu. Její dětské nadšení pro chytrého počítačového odborníka muselo skončit. Nutně. Zvláště poté, co jí těhotenský test konečně ukázal vytoužený výsledek. Od toho dne na jeho číslo nezavolala. Ale dneska... dneska podlehla slabosti.

Někteří lidé, když se cítí nešťastní, konzumují čokoládu. Emílie si záměrně stáhla vir do počítače, aby si o něm mohla popovídat s odborníkem.

„Haló, Emílie? Jste tam ještě?“

Několikrát zamrkala, aby se vrátila do skutečnosti. Nikdy nepochopila, proč ji oslovoval křestním jménem a nadále jí vykal. Bohužel jí byl ten neobvyklý způsob milý a mlčky ho přijala. „Ano, jsem tady... přihodilo se mi takové malé neštěstí. Mám vir v počítači. Však víte.“

„Neznám nikoho, kdo kliká tak nešťastně jako vy.“ Torsten Flocke se zhluboka nadechl, avšak Emílie v jeho hlase zaslechla úsměv. Okamžitě se jí rozbušilo srdce a v hlavě se ozvalo vyzvánění na poplach.

Jsi vdaná. Čekáš dítě. Měla bys ses rozplývat jen nad Petrem.

Věděla, že si počíná špatně. Podvádí Petra už jen tímhle zavoláním? Možná. Nejspíš. Na druhou stranu ale přece mluví jen s odborníkem. To nikomu neublíží. Dobře. Před rokem se u ní Torsten Flocke občas zastavil, ale bylo to ryze pracovní. Emílie velmi dbala na to, aby s ním neflirtovala. Ale trochu ho obdivovat a vskrytu malinko zbožňovat zakázané nebylo. Nebo ano?

Po třetím potratu následujícím po druhém umělém oplodnění se jí vedlo zle. Hodně zle. Spadla do tak hluboké díry, že neměla tušení, jak se z ní sama dostane ven. Petr s ní nebyl a její bratři nepřipadali v úvahu jako partneři pro rozhovor o tak intimních ženských záležitostech. V té době byl Torsten jejím jediným záchranným lanem pro spojení s okolním světem. Protože neměl tušení o tom, co se stalo, choval se k ní normálně a nezacházel s ní jako se syrovým vejcem. Navrhoval jí nové projekty a spolu s ní se do nich nadšeně vrhal.

Zachránil ji, aniž to věděl.

„Můžu u vás být tak za půl hodiny,“ říkal právě v tomto okamžiku.

Emílie strnula. S takovým vývojem nepočítala. Obvykle spolu jenom telefonovali a Torsten ze svého počítače převzal kontrolu nad jejím laptopem. Také by jí už úplně stačilo poslouchat jeho hlas. Jeho dech. Dokonce i kurzor jí připadal nějak sexy, když s ním pohyboval on. Ale že chce přijít – to je...

„Budu ráda,“ přerušila divoký vír myšlenek. „Připravím kávu, jestli máte chuť?“

„Fajn. Tak zatím.“

Torsten prostě ukončil rozhovor a přenechal Emílii naprostému tichu v jejím pokoji. Okamžik ještě upírala oči na mobil, než ho položila vedle laptopu. Přijde k ní. Brzy. Skoro hned.

V panice vyskočila. Má na sobě teplákovou soupravu, vlasy neupravené, o nenalíčeném obličejí s očima ani neopláchnutýma po spánku ani nemluvic. A její byt... ne. Ten je v pořádku. Vždycky měla vzorně uklizeno, kdykoli mohla přijít návštěva. Ale už mnoho týdnů žádná nepřišla.

Proč jen se stěhovala do toho zatraceného města? Heiligenhafen bylo nádherné místo, ale nikoho tu neznala a nějak se nedokázala sblížit s místními

lidmi. Když konečně potkala někoho, kdo jí byl sympatický, velmi rychle se ukázalo, že je to turista. Bylo to tu náročné a osamělé. Hlavně i proto, že první tři měsíce skoro nemohla vyjít z domu. Trpěla silnými těhotenskými nevolnostmi.

Ponorková nemoc. Tak to jednou nazval Petr. Vztahoval ten pojem na sebe, což bylo samozřejmě směšné. On že má ponorkovou nemoc? Vždyť jsem to byla já, kdo celé měsíce nevykročil z domu.

Povzdychla si. Ne. Na Petra teď nechce myslet. To je úplně jiná záležitost. Aby se rozptýlila, oblékla si po třech dnech pěkné šaty, hezky se učešala a lehce nalíčila. Ne tolik, aby to bylo nápadné, ale dost na to, aby vypadala svěže.

Nakonec uvařila kávu a pustila hudbu, ale tu zase okamžitě vypnula. Vypadalo by to divně. Aby Torstena nenapadlo, že ho chce svádět. Rychle z pokoje odnesla všechny svíčky i filigránské srdíčko pověšené na stěně. Jistota je jistota. Nebo ne? Teď to místo vypadá tak prázdné.

Právě na ně věšela jiný, neutrální obraz, když se ozval zvonek. Okamžitě všeho nechala, spěchala ke dveřím a prudce je otevřela.

Před nimi stál on. Torsten Flocke. Od jejich posledního setkání mu vyrostly vlasy a trčely do všech stran. Emílii se tenhle divočejší vzhled líbil. Byl nekonvenční a vypadal úplně jinak než Petrův pečlivě upravený účes. Její manžel si také nikdy nenechal narůst plnovous. Torstenovi vyložení slušel. Vypadal díky němu nezávisle a trochu jako hippie. Místo obleku a kravaty měl na sobě džíný a kostkovanou dřevorubeckou košili. Ta zakrývala i silnější boky, které Emílie z neznámého důvodu považovala za přitažlivější než jakkoli vypracované břišní svaly.

Tak tohle se mnou dělají hormony. Myslí na úplně šílené věci.

Torsten se mile usmíval jako vždycky, avšak trochu se zarazil, když mu pohled sklouzl na její lehce vyklenuté břicho. „Vy jste těhotná?“ zvolal.

„Ano, v šestém měsíci. Smím vás představit? Tohle je můj malý poklad.“ Ze stran položila ruce na břicho, jako by chtěla dítě obejmout. Nebo ochraňovat. Přitom si uvědomila, že zrudla. Jak je možné, že je jí těhotenství na jednu trapné?

Dítě vycítilo neklid a protestovalo po svém. Pořádně ji zevnitř koplo, ale protože bylo ještě maličké, Emílie to vnímala jen jako lehké zachvění. Okamžitě se uklidnila. Kdykoli pocítila, že se dítě pohnulo, zaplavila ji vlna úlevy. Nebylo divu po celém tom dramatu, které prožila, aby otěhotněla.

„Srdečně blahopřeji, Emílie. Vypadáte kouzelně, smím-li to říct,“ navázal okamžitě Torsten. „To dítě vám moc sluší.“ Vesele zahýbal obočím a vyvolal tím Emíliin úsměv. Zvláštní nálada se vytratila tak rychle, jak nastala. „Jste v šestém měsíci? Tak dítě bude... jak to rychle počítám... srpnové narození!“

„Ne, narodí se v září, přesně desátého.“ Emílie se zasmála, když si všimla Torstenova údivu. „Já vím, většina lidí počítá dobu těhotenství devět měsíců, ale tak jednoduché to není. Jsem těhotná čtyřicet týdnů počínaje dnem mé poslední menstruace. Až do ovulace jsem ale stále těhotná nebyla, a než jsem se to dozvěděla, uplynuly ještě dva týdny – takže v podstatě celý měsíc, ve kterém jsem ještě nevěděla, že jsem těhotná. Přesto se však počítá se čtyřiceti týdny, tedy deseti měsíci, ovšem podle lunárního kalendáře.“ Zarazila se, když viděla, jak se Torsten zatvářil. „Příliš mnoho informací?“

„Tedy upřímně, při slově menstruace se mi mozek vypnul. Desátého září? Ten den si budu pamatovat.“

Emílie opět ucítila, jak zrudla. Uf. Naštěstí Torsten zjevně nebral její povídání nijak fatálně. Prošel kolem ní, zcela samozřejmě si zul boty a v červenooranžově pruhovaných ponožkách zamířil k jejímu pracovnímu koutu v zadním rohu obývacího pokoje. Emílie trvala na tom, že svůj elegantně zaoblený psací stůl postaví právě na tohle místo. Odtud měla přímý výhled na moře, které se před ní rozprostíralo, na pláž a racky. Teď byl konec dubna a slunce zářilo na nádherně modrém nebi.

Na obzoru plul kutr a nedaleko zkoušel v mírném větru své štěstí osamělý surfař. Dále směrem k chráněné přírodní oblasti Graswarder viděla rybáře stojícího v moři. Pohled na něj už důvěrně znala. Starý muž vždycky stál na tomto místě a lovil ryby. Jestlipak někdy něco chytil? Pochybovala, že je zde rybaření vůbec povoleno.

Občas kolem jejího domu prošli turisté. Většina z nich byla na cestě do rezervace a nadšeně obdivovala historické vily na pláži. Poloostrov byl úzký pruh země táhnoucí se rovnoběžně s pevninou daleko do Baltského moře. Zde se rozkládala proslavená slaniska obklopená plážemi s jemným pískem a nekonečnými dunami.

Emílie tuhle krajinu milovala. Kde by mohla být kreativnější než ve zdejší zachované přírodě? Nový domov jako kdyby stál mimo čas.

Torsten přerušil její myšlenky, když se energicky posadil k psacímu stolu na židli ve starožitném stylu a otevřel laptop. Protože Emílie většinou praco-

vala na různých místech, nikdy si nepořídila stolní počítač. Musela být v pohybu, aby dokázala kreativně myslet. Jakmile však měla plán na příští článek do svého blogu, vrátila se k psacímu stolu. Na své nejoblíbenější místo. Zvláště když na něm seděl její oblíbený počítačový odborník.

„Samozřejmě jsem sledoval váš blog,“ promluvil Torsten a prsty zběsilou rychlostí ťukal do klávesnice. „O těhotenství se tam nezmiňujete ani slovem.“

Byla to výčitka? Mýlila se, nebo Torsten opravdu vypadá trochu vyvedený z míry? Téměř dotčený. Zvláštní... nebo... ale ne! Přece nebude odpůrcem dětí? Že by se v něm natolik spletla?

„Měla jsem strach, že se to zase nepovede. A také se mi žádné slovo na světě nezdálo vhodné pro můj malý zázrak,“ odpověděla Emílie. Přitáhla si blíž čtenářskou židli a posadila se těsně vedle Torstena. Příliš pozdě si všimla, že by to mohlo vypadat vtravě, a nenápadně se pokoušela posunout zpátky. Nohy židle hlasitě zavržaly po podlaze. *Trapné!* „Ale napsala jsem asi dvacet článků o těhotenství. Jenom jsem je ještě nezveřejnila. Prostě si netroufám,“ přiznala se celá zrudlá, aby ho rozptýlila.

Torsten přestal bušit do klávesnice a vzhlédl k ní. „Mohl bych se na ně hned podívat?“ zeptal se. „Nezávislý názor by mohl být docela užitečný. Jako tenkrát, když jste chtěla psát o přestavbě svého domu.“

Emílie opět cítila, jak rudne. Jeho otázka jí byla nepříjemná a zároveň vítaná. Měla z ní radost. Petr se o její blog nezajímal. Podle něj to byla jen kratochvíle. Koníček, který ženě v domácnosti pomáhal zahnat nudu. „Najdi si pořádnou práci,“ přerušil ji drsně, jakmile se o blogu rozpovídala. Dříve to bylo jiné. Podporoval ji a pomáhal, jak jen to bylo možné. Ale to už je dávno.

„Nechtěl jsem dotírat, promiňte mi mou troufalou otázku,“ omlouval se zkroušeně Torsten.

„Není co promíjet,“ pospíšila si Emílie s odpovědí. „Váš zájem mě těší.“

Než by si to zase stačila rozmyslet, naklonila se a vyvolala svůj blog. Po dvou dalších kliknutích už připravené články rolovaly po obrazovce. „Ohrožuje ten vir můj blog?“ zeptala se polekaně.

„Ne. Není to moc nebezpečný vir. A už je skoro odstraněný. Ale v každém případě byste se měla co nejdříve postarat o optimalizaci svých textů pro vyhledávače. Vzpomínáte si na můj rychlokurz? Už teď máte dobré počty

zhlednutí, ale mohlo by to být ještě mnohem víc. Vaše on page faktory jsou salát a off page nemáte vůbec. Měla byste...“

Emílie Torstena už neposlouchala, jen upírala oči na jeho rty. Byly úzké a dokonale tvarované. A jaká moudra z nich splývala. Torsten je tak chytrý, a sympatický a...

„Jdu pro kávu,“ přerušila ho a vyskočila ze židle.

Zasmál se hlubokým sexy hlasem. „Sorry. Vaše uši musí trpět. Já vždycky začnu se svými odbornými termíny. Když dovolíte, trochu se postarám o váš blog.“

„Nemusíte se přemáhat a klidně o mém blogu mluvíte profesionálně. Hlavně abych ho pak ještě poznala. Já...“ Zazvonil jí mobil. Automaticky ho zvedla z psacího stolu a přijala hovor. Byl to Petr.

„Ahoj, miláčku. Promiň, že se ozývám až teď, ale dneska večer nepřijdu. Konference skončila, ale jsem úplně vyřízený a tu cestu bych nezvládl. Zůstanu tady přes noc a ráno pojedu rovnou do práce. Uvidíme se zítra večer, ano?“

Emílie cítila, jak se na ni valí osamělost jako tsunami. Polkla, aby uvolnila hrdlo, které se jí svíralo. „Dobře,“ souhlasila tiše.

„A v sobotu to taky nestihnu na ten směšný předporodní kurz. Šéf mě vyslal na golf s jedním důležitým zákazníkem. Mám se mu trochu věnovat a bavit ho. Vadí to moc?“

„Ne. Já... stejně jsem kurz přípravy k porodu pro dvojice stornovala.“

Chvilku bylo ticho. „Fajn... a proč vlastně?“

„Protože bys tam se mnou beztak nechodil a neměla jsem chuť jako jediná těhotná bez partnera sedět mezi šťastnými páry. Zapsala jsem se teď na kurz pro budoucí maminky. Ostatně ten přípravný kurz pro těhotné rozhodně není směšný. Je důležitý. Pro mě a tvé nenarozené dítě. Ale klidně jdi na golf...“ Hlas se jí zlomil a cítila, že jí z očí vytryskly slzy. Ztracené hormony!

Torsten se už před chvilkou přestal zabývat počítačem. Starostlivě se na ni díval a povytáhl jedno obočí. Emílie se soustředila na tenhle podivný výraz jeho obličeje a hned se trochu uklidnila.

„Co bude s tou dětskou postýlkou?“ zeptala se pevným, vyčítavým hlasem do mobilu. „Pořád ještě stojí uprostřed pokoje jen napůl složená. A tos ji chtěl postavit už minulou sobotu. Já nemůžu pokoj dál připravovat, dokud postýlka nestojí na svém místě. A taky skříň je pořád ještě nerozbalená.“

Věděla, že tahle změna tématu je hloupá, ale už několik dní chodila do dětského pokoje a nechápavě zírala na ten chaos. Symbol jejich vztahu. Petr je prostě takový, jaký je. Nikdy ho nezmění, musí s tím žít.

„Ale miláčku, přece jsi teprve v šestém měsíci. Máme na to všechno ještě spoustu času. Dítě se narodí až v září. V neděli se o to postarám. Slibuji. Mrzí mě, že pro tebe teď mám tak málo času,“ sklíčeně se omlouval Petr. „Přísahám, že se polepším. Opravdu! Zítra večer jsem zase s tebou. Pak si můžeme v klidu o všem popovídat. Teď musím končit. Tak papa zítra.“

„Pa, zítra,“ odpověděla Emílie, ukončila hovor a ruka s mobilem jí klesla, oči sklopila k zemi.

„To je úplně normální, že muži mají panický strach z předporodních kurzů,“ poznamenal opatrně Torsten. „Buďte k manželovi shovívavá. Já když jen o takovém kurzu slyším, běží mi mráz po zádech. Zní mi to moc odborně.“

„Je to ale jen kurz přípravy na porod, ne porodní kurz. Učíme se správně dýchat, pečovat o kojence, navštěvujeme různé porodní sály a..., ale to je jedno. Petr tam se mnou nejde. Musím to zvládnout sama. Asi stejné to bude se smontováním dětské postýlky.“

Torsten prudce vstal. Tak náhle, až se Emílie lekla. Odhodlaně si vyhrnul rukávy. „Kde?“

„Co kde?“

„Kde je ta postýlka?“

„Určitě nebudete stavět dětskou postýlku. Bylo by mi to nepříjemné.“

„To nemusí. Rád to pro svou oblíbenou zákaznici udělám. Tak tedy kde je?“

Emílie přemýšlela a zvažovala možnosti. Je moudré jeho nabídku přijmout? Pravděpodobně ne. Na druhou stranu ji velmi trápilo, když den za dnem pořád viděla jen jednotlivé díly postýlky. Přepadal ji panický strach, že nikdy nebude hotová. Dokonce se jí o tom i v noci zdálo. Přenášelo se to na její celkovou náladu. Na její všední den. Nebude tedy lepší něco proti tomu temnému pocitu udělat?

Odhodlaně odvedla Torstena do pokojíku, kam se brzy nastěhuje její miminko. Přebalovací pult byl ještě zabalený v krabici stejně jako skříň. Jen postýlka byla napůl složená. Všude kolem se povalovalo nářadí.

Petr ji začal stavět a pak ho to najednou přestalo bavit. Emílie se pokoušela dokončit to sama, ale nechápala, co to tam její muž vytvořil. Nakonec to musela vzdát.

Ten chlap je úplný nemešlo, slyšela v duchu bručivý hlas bratra Jonathana. Od samého začátku neměl Petra rád, na rozdíl od ostatních tří bratrů. Ti se aspoň snažili přivítat ho do rodiny. Bohužel Petr se od nich příliš odlišoval. Možná právě proto si ho vybrala: protože byl protikladem její rodiny. Usazený, solidní, racionální.

Torsten vzal do ruky návod k montáži, důkladně ho prostudoval a začal jednotlivé díly spojovat šrouby. Emílie ho chvíli pozorovala, pak pochopila. „Vy nemáte tušení, co vlastně děláte, že ne?“ zeptala se konečně.

Torsten položil dvě prkna, která právě držel, a pohlédl na ni. „Já jsem ajták a jakkoli se bráním tomu klíšé, tak jsem počítačový maniak. Rád si přečtu návody jak co dělat, ale jejich převedení do praxe u mě ztroskotá.“ Zvedl ruku se šroubovákem a mával s ním. „S tímhle náradím umím zacházet asi stejně jako vy s antivirovým programem.“

Krátce se na sebe zadívali. A současně se rozesmáli. „Ukažte, dejte mi to,“ promluvila po chvíli Emílie. „Vy mi budete říkat, co s čím mám sešroubovat. Nějak to dopadne.“

Torsten přikývl. Pak najednou zvážněl. „Jasně. Nějak to dopadne.“ Pak se usmál a Emílii poskočilo srdce. Tentokrát si ten pocit připustila a styděla se za něj jen trošičku.“

Leonie

Už dobrých pět minut zírala jako omámená na honosnou pozvánku od matky Karin. Došla v balíčku velkém jako dlaň a už ten byl pastva pro oči. Leoniiino jméno a adresa na něm stály mezi zlatými ornamenty. V balíčku na zlatém hedvábném papíru mezi růžovými listky ležela přeložená filigránská kartička, samozřejmě svázaná krásnými stužkami. Kdo dneska něco takového posílá?

Leonie se stále ještě neodvážila vyjmout kartičku z krabičky a přečíst si ji. Stačil jí už nadpis. *Pozvánka na svatbu.* No nazdar. Čím si tohle zase zasloužila?

„Tak už to dotáhni do konce,“ šeptala si. Obvykle bývala první, kdo se odvažoval přijmout výzvy. Vždycky tomu tak bylo. Jakmile však byli ve hře její rodiče, proměnila se v ustrašenou šedou myšku.

Rázně vytáhla kartičku a otevřela ji. *Ufff!* Zlaté třpytky zavířily a zformovaly se v datum v optice 3D. Leonie údivem zamrkala.

Ne! Ne, ne, ne! To se máma neodvážila!

Zazvonil mobil. Ani se nemusela dívat, kdo volá. Věděla to i tak. Váhavě stiskla hlasitý příjem.

„Už jsi to otevřela?“ zeptala se matka rozrušeně a znělo to, jako když malé dítě stojí před krámkem se zmrzlinou.

„Ty si snad ze mě děláš srandu,“ vypravila ze sebe Leonie. „Za prvé jsou to necelé dva týdny před termínem mého porodu a za druhé... Mami! Ten den se přece žení táta.“

„No ne,“ vydechla matka afektovaně. „To už jsi v tak pokročilém stadiu... no... těhotenství?“

Poslední slovo vyslovila jako nadávku. Všechno, co se týkalo tělesných změn, jí bylo odporné. A to platilo pro pupínek, co naskočil na nose, stejně jako pro dítě, které rostlo v břiše. Jak sama mohla porodit dítě, bylo pro Leonii dodnes záhadou.

„Teď jsem na začátku šestého měsíce a přesně řečeno se mé dítě má narodit sedmnáctého září. Takže ano, už jsem v tak pokročilém stavu,“ odpověděla nervózně Leonie. Vztek je dobrý. Toho se může držet, aby přežila tenhle šílený rozhovor. „Ale to není to nejhorší. Proč sis, pro všechno na světě, vybrala pro svatbu stejný termín jako táta? Rok má třístapětašedesát dní. Nemohla sis zvolit jiný než zrovna čtvrtého září?“ Leonie zvyšovala hlas. Mluvila tak hlasitě, že její sekretářka vstala a s varovným pohledem zavřela dveře oddělující Leoniiinu pracovnu od předpokoje a velkoprostorové kanceláře. Když je šéfka takhle rozjetá, bude lepší, když si toho nikdo nevšimne.

„Bezpodmínečně jsme se chtěli brát v hotelu Roční období v Kielu a oni měli volný už jenom tento jediný termín. S tím jsme nemohli nic dělat.“

Leonie strnula. Ne! To snad nemůže myslet vážně. Nežení se otec ve stejném hotelu?

Leonie se štípla do kořene nosu a zhluboka se nadechla. Matka byla zase jednou ve svém živlu. Kdykoli mohla, tak to otci natřela. To byl také důvod, proč se Leonie držela od svých rodičů raději dál. Jinak by se zbláznila.

Už v dětství fungovala jako nárazníková zóna mezi nimi, prostředník a záchytná stíhačka. Bojovali proti sobě někdy tak tvrdými prostředky, že to hráničilo až se zločineckými praktikami.

„Já nepřijedu,“ prohlásila Leonie spontánně.

„Cože? Proč ne?“

„Protože možná v té době budu rodit. S hekáním ležet na porodním sále a tlačit z vagíny tvou vnučku. Takže budu velmi zaneprázdněná.“ Záměrně se vyjádřila tak drsným způsobem, aby matku znejistila. Škoda, že neviděla, jak po jejích slovech zbledla.

Dveře do kanceláře se otevřely a vešel Petr. Jinak by si nikdo nedovolil vyrušit ji tak rázným způsobem. Petra tohle nikdy nezajímalo, to na něm měla ráda od samého začátku. Věděl, co chce.

Tázavě povytáhl obočí, samozřejmě vykročil k jejímu psacímu stolu a vzal jí z ruky kartičku. Když pochopil, o co jde, vytřeštil oči.

No ano, pomyslela si trpce Leonie. Právě se schyluje k bouři. K obrovskému, monstróznímu hurikánu.

Petr jí beze slova ukázal mobil, na kterém viděla zprávu od svého otce. *Já tu starou zabiju*, četla Leonie. No prima. Takže tatínek už se dozvěděl o maminčině zničujícím úderu.

„Musím končit,“ oznámila matce.

„Opovaž se mě prostě odkliknout. Přece nemůžeš jen tak prohlásit, že nepřijdeš na svatbu vlastní matce, a klidně ukončit rozhovor. To se nesluší, a už vůbec ne na svědkyni. Tak jsem tě nevychovala.“

„To je pravda, nevychovala. To za tebe zařídil táta. Můžeš mu za to poděkovat. Později ti napíšu.“ Rychle ťukla na tlačítko ukončení hovoru a hodila mobil na psací stůl tak prudce, až sklouzl přes celou desku a na druhé straně se snesl na zem. Petr se starostlivě sklonil a zvedl ho.

„Tvoji rodiče jsou fakt divní,“ poznamenal pobaveně.

„Divní? S nimi je peklo na zemi. Jak to, že ti můj táta píše esemesky? A odkud ví o matčiných svatebních plánech?“ Zděšeně k němu zvedla oči. „Ne! Ta čarodějnice ho pozvala.“

Petr rozvážně přikývl. „Údajně jako krok ke smíru. Aby zakopali válečnou sekeru.“

Leonie hlasitě zasténala a zakryla si rukama oči. „Proboha! A to jsem si myslela, že ten právě začínající předporodní kurz je to nejhorší v mém současném životě.“

Teprve teď si uvědomila, o čem se její matka jen tak mimochodem zmínila. Řekla opravdu „svědkyně“? Tak to v žádném případě.

Petr obešel psací stůl, postavil se za její židli a lehce jí masíroval šíji. Přitom ji políbil na pěšinku ve vlasech, což v ní vyvolalo příjemné mrazení po celém těle. Okamžitě se uklidnila. Takovou reakci dokázal vyvolat jen Petr. On jediný. Jinak nebyl nikdo schopen tak jemně spoutat její temperament.

„Všechno bude dobré,“ šeptal jí do ucha a ona cítila, jak se jí ježí chloupky na pažích. Nádherný pocit.

Obrátila se k němu a jeho rty jí něžně přejely po tváři. Srdce se jí rozbušilo a zrychleně dýchala. Když se k němu chtěla otočit úplně, břichem bolestivě narazila o stůl. *Zatraceně*. Tahle její nemotornost se pořád zhoršuje.

Když si představí, že má před sebou ještě více než čtyři měsíce, začíná se děsit, jak velké břicho jí ještě naroste. Už teď mívala pocit, že praskne.

Jen to kopání uvnitř jí nevadilo. Když se Mia převalovala, Leonie se musela usmívat. Byl to nepopsatelně hezký pocit. Jedinečný.

„Ostatně se to jmenuje přípravný kurz pro těhotné, miláčku. Nikoli předporodní kurz,“ šelmovsky se usmál Petr. „To mi zacvrlikal do ucha jeden ptáček.“ Leonie se okamžitě uvolnila.

„Říkám tomu, jak já chci. Předporodní kurz mi zní mnohem výstižněji. Porod, rovná se bolest, trýzeň, krev a různé odpornosti.“ Zhluboka se nadechla. „Možná tam ani nepůjdu,“ přemýšlela nahlas. „Císařský řez by bylo docela dobré řešení. Šmik, šmik a hotovo. Nejlépe čtvrtého září, abych v žádném případě nemusela jít na tu praštěnou svatbu.“

Sáhla po mobilu a hledala v historii starého chatu s otcem. *Zatraceně*. Ano. Žení se také v hotelu Roční období, jen v jiném sále. Se zasténáním opřela hlavu o desku stolu. „Ti dva mě přivedou k šílenství,“ prorokovala.

„To ano! Ale možná tě to také trochu rozptýlí a zaplaší tvou paniku ze všech těhotenských příprav. Miláčku, ty to dokážeš. Pevně tomu věřím. A kdo ví? Když budeš mít štěstí, praskne ti plodová voda přímo v okamžiku, kdy dojde na slib Ano, a ty budeš moci úplně legálně vykřiknout ‚Ne, stop!‘“

„Blázínku,“ láskyplně se usmála Leonie a vychutnávala si příjemně hřejivý pocit, který se jí zmocňoval. Dlouhá léta si nedovolila něco takového zakoušet. Nechtěla se zamilovat. Nikdy! Ale pak se to stalo a byla proti tomu úplně bezmocná. Občas, v některých dnech, ji přepadal strach z toho, jak si tuhle vzájemnou důvěrnost užívá. Co když se vztah s Petrem zhroutí stejně jako manželství jejích rodičů? Co když se také o její dítě budou matka

s otcem přetahovat? Co když se budou tak nenávidět, že už spolu nedokážou promluvit jediné rozumné slovo?

Ne, pomyslela si. To se nám s Petrem nestane. Jsme dokonalá dvojice. A já dokonce přežiju i ten zatracený předporodní kurz.

Přeložila Ivana Führmann Vízdalová